Obsah

Proč jsou ženy rozpolcené.....7

O přešité Sněhurce a sedmi transpaslících.....15

Kuzma a Buzna.....23

O Lindě a Pindě.....31

O Jeballovi.....37

Rú a Ká.....43

O protržené Uršule.....53

Prasáček.....59

O ptáčkovi, který nezpíval.....67

Ostrov doktora Calhouna.....73

Muž tisíce řití.....77

Modrá kulička.....91

Jak hloupý Honza štěstí v Metaversu našel.....125

Vůl, který se stal králem.....131

Jak český lev ke dvěma ocasům přišel.....137

Proč jsou ženy rozpolcené

Dávno to, pradávno, ještě před narozením Adama, byl na světě jen jeden lidský tvor. Můžeme mu říkat žena. Všemohoucí jistě neměl v úmyslu vytvořit něco dokonalého, šlo spíše o pokus, o možnost směrem k přírodě. Tato žena byla obdařena živoucí krásou a dostala jméno Eva.

Eva nebyla prvním živočichem v ráji. Bůh pro své potěšení stvořil mnoho zvířat a rostlin, které zde žily ve vzájemném souladu, podle božího řádu. V kulisách ráje Eva požívala dostatku všeho, co se nabízelo. Sbírala semena rostlin, jedla plody ovoce, pila vodu z křišťálových potoků a koupala se v panenských jezerech. Svou čistou duší vnímala všechnu tu nádheru života, která ji obklopovala a cítila se být její součástí. Při koupeli se zalíbením sledovala mihotání ryb u vodní hladiny, pozorovala let ptáků na obloze a každý večer se dívala, jak zapadající slunce prosvěcuje oblohu a vykresluje tajemné stíny. Užívala sladkých plodů ráje, bezstarostnosti a nevědomí. Za nocí, kdy byl měsíc v úplňku, pozorovala se zatajeným dechem svůj obraz, zrcadlící se na vodní hladině. V takových chvílích cítila, jak jí prostupuje mys-

tická krása přírody. Přemýšlela o hvězdách, které považovala za své sestry a často jí v mysli vytanula otázka, jestli je ve vesmíru sama. Jen jedna věc jí byla zapovězena. Byla to jablka ze stromu poznání, v jehož stínu dlel často Všemohoucí.

Po čase ji samota začala tížit. Vyvstala u ní touha sdílet své pocity a myšlenky. Cítila potřebu mít ve své blízkosti někoho, kdo by naslouchal a rozuměl její duši. A protože byla, jako každá žena, marnivá, začala snít o někom, kdo by se jí kořil, ale příliš nezacláněl.

Všemohoucí sledoval se zájmem její myšlenky a snové obrazy. I on se učil od svých stvoření. Po čase si pomyslel: „Stvořil jsem člověka k obrazu svému. Teď vytvořím někoho podle obrazu člověka."

Bohové rádi míchají karty, a tak se objevil Adam, první muž. Jelikož byl Všemohoucí starý poeta, také u něj nešetřil na půvabu. Byl to krásný a silný mladík, ale po vzoru otce povaha trochu poťouchlá a samolibá. Když se poprvé zjevil před Evou, utekla do lesa, jako by ji pronásledovalo nebezpečné zvíře. Poté se uchýlila k modlitbám: „Pane Bože, ochraňuj mě od všeho zlého."

I Bůh promluvil: „Stvořil jsem dalšího člověka, abys nebyla sama. Moc jsi to přece chtěla."

„Ano, ale bojím se," odpověděla Eva.

„Neměj strach, má hodně ze mě," pravil, „je to takovej malej Já!"

„Toho se právě bojím," pomyslela si Eva.

„Humor," pravil Bůh, „jsem dal lidem, aby byl život snesitelnější."

Další den dovolila Eva, aby se Adam přiblížil. A hned se zeptala: „Líbím se ti?"

„Nevýslovně," odpověděl.

„Jak by si mě popsal?" pokračovala Eva.

„Nevšední," odvětil Adam.

„Můžeš to více rozvést?" zeptala se nespokojeně.

Adam se potutelně pousmál a začal mluvit s horoucností, která rozechvívala dívčino srdce. A než domluvil, dívka roztála.

„Chtěl bych se tě dotknout," řekl pak Adam.

„Na to je moc brzo, vždyť se vidíme teprve podruhé. Ale můžeš mi políbit ruku," pronesla a pohnula paží směrem k Adamovi.

Když Adam položil její ruku do své dlaně, zakryla si Eva oči. Pak ji políbil s takovou něžností, až se dívka zachvěla.

„Teď už jdi, jdi a přijď zase zítra," vydechla vzrušením.

Všechno v životě Evy se změnilo. Srdce jí spalovala neznámá touha. Chvíli plakala a hned se zase smála. Tu se choulila do sebe, a pak se roztančila. Vypadala jako nemocná nebo bláznivá. Muž učinil ženu nešťastnou a ono se jí to snad líbilo. Ani Vševědoucí se v tom nemohl vyznat. I přišel se zeptat, co se to s ní děje.

„Jsem šťastná i nešťastná, chce se mi zároveň plakat a smát," pravila Eva. „Když není se mnou, chybí mi a moc po něm toužím."

„Ach ták," pomalu řekl Bůh, „vy se potřebujete. Teď tomu začínám rozumět."

„Nejen to," řekla Eva. Nemůžu bez něj být, miluji ho. Každá minuta bez jeho přítomnosti je pro mě věčností."

„Věčnost," přemýšlel Bůh, a po chvíli se zeptal: „A je to oboustranné?"

„Snad," pronesla zasněně Eva.

Bůh šel tedy za Adamem, aby se ho zeptal: „A jak se to projevuje u tebe?"

„Nespím," odpověděl Adam.

„A?" ptal se dál Bůh.

„Když ji sevřu v náručí, srdce mi bije jako o život," pokračoval ve výčtu Adam, „a dějí se i jiné věci," řekl s úsměvem.

„Nejsem dnešní," poznamenal Bůh. „Půjdu teď do své zahrady přemýšlet a dám si…," nedořekl.

„Jablíčko poznání," doplnil Adam.

„Ano", řekl zamyšleně Bůh."

Když Bůh usedl pod strom poznání, udělal si pohodlí a z dutiny stromu vyndal hliněnou nádobu se zkvašeným jablečným moštem. Sice si to zakázal, ale když potřeboval něčemu přijít na kloub, pomáhalo mu to urovnat myšlenky. Nešla mu z hlavy ta Evina poznámka o věčnosti. Když dopíjel třetí sklenku toho lahodného moku, pojednou se prudce vztyčil: „Á..., už to mám," vykřikl, „je to láska!"

S ulehčením, zbaven tíže usilovného přemýšlení, dosedl zpět na zem. Ano, byla to láska, co nedávala spát, láska, jež trápí i rozradostňuje, láska, která tíhne k Bohu. Všemohoucí byl dojat. Dal si poslední sklenku a usnul s úsměvem vědoucího.

Adama stále lákala Hospodinova zahrada, která byla pro Evu posvátná. Ve své mladické nevinnosti by ani nepomyslela, že by se mohla protivit Bohu. Adam však přemítal nahlas: „Všemohoucí nakázal, že nikdo

nesmí jíst jablka ze stromu poznání. Výslovně však neřekl, že do zahrady jít nesmíme.“ Eva nakonec jeho naléhání podlehla.

Když se ocitli v zahradě, usedli pod strom, kde Hospodin činil všechna důležitá rozhodnutí. Zde mu přicházely první myšlenky o vesmíru, tady vymýšlel svá milovaná stvoření.

Pod tímto stromem Eva a Adam poprvé přešli z polohy v sedě do polohy v leže. Adam ji k sobě tiskl s veškerou láskou a touhou. Když Eva ucítila na svém těle jeho milostné objetí, překvapeně se zeptala: „Co je to?“

„To je život,“ odpověděl Adam.

Tak počal prvotní hřích ženy, že si muže pustila k tělu.

Když Bůh zjistil, že mu chybí ne jedno, ale hned několik jablíček poznání, věděl, kolik uhodilo. Koneckonců byl vševědoucí. Řítil se, přiměřeně na svůj kmetský stav, strání dolů k jezeru, kde oba hříšníci často pobývali.

„Kdo snědl má jablíčka poznání? Kápněte božskou,“ osopil se na ně, když je dostihl.

Eva se zarděla: „Za všechno může ten had," a cudně sklopila zrak směrem k Adamovi. Ten jen těkal očima a neřekl ani slovo.

„Když člověk má po tom hlad a jablka byla jediná při ruce," vzlykala Eva.

Bůh významně zvedl obočí a pravil: „Od příštího dne vám bude celá rajská zahrada zapovězena. Evo, ty ode mne dostaneš dar stvoření nového života, abys poznala, jakou bolest a starost přináší potomstvo. Adam za to, že tě svedl, bude sužován neukojitelnou touhou a čeká ho těžká práce. Když budete žít jeden pro druhého, zvládnete to," řekl nakonec a odkráčel zpět do své zahrady. Cestou přemýšlel, jak do sebe všechno zapadlo. Vždyť nic netrvá věčně a všechno krásné pomíjí, aby se mohlo znovu zrodit.

Oba vyděděnci z ráje se odebrali do svého stánku z rákosí a tiše přemýšleli. Zatímco Adam si do jablka jen kousl, Eva snědla jablíček několik a poznání ji teď tížilo. Již se nedívala na svého druha tak zamilovaně, jako dříve. Byl to on, kdo ji přemluvil, aby utrhla ta jablka. Přemýšlela o tom, zda jí tvor, kterého si vysnila, nepřinese více útrap a zklamání, než je ochotná snést. Pak se jí srdce sevřelo úzkostí. Jedna její část toužila po návratu do rajské čistoty, druhá část byla

milující, v očekávání nového života. Nakonec se přitulila k Adamovi, který již nevěděl o světě.

Taková byla poslední noc v ráji. Adamovo chrápání se rozléhalo po celém Edenu, zatímco Eva rozrušená ztrátou domova, kolísala v předtuše příštích útrap. Znovu a znovu si pokládala otázku, zda je lepší žít s mužem, nebo bez něho.

Od toho času jsou ženy rozpolcené. A muži by dodali, že na jednom místě.